

Sygn. akt V KZ 5/20

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **A. Z. (Z.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 marca 2020 r.

zażalenia obrońcy oskarżonego na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 13 stycznia 2020 r., sygn. akt IV WKK (...), o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i oskarżyciela prywatnego, wyrokiem z dnia 23 września 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 lutego 2019 r., sygn. akt XII K (...), na mocy którego warunkowo umorzono postępowanie wobec A. Z. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. na okres próby wynoszący rok.

Od wyroku Sądu drugiej instancji kasację wywiódł obrońca oskarżonego, podnosząc wystąpienie w sprawie okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. (błędnie wskazał na art. 539 § 1 pkt 7 k.p.k.).

Zarządzeniem z dnia 13 stycznia 2020 r., sygn. akt IV WKK (...), Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia tej

kasacji z uwagi na to, że obrońca oskarżonego nie wskazał zarzutu zaistnienia jednego z uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Od tego zarządzenie zażalenie wniósł obrońca oskarżonego, podnosząc zarzut obrazy art. 530 § 2 k.p.k. oraz art. 523 § 1 k.p.k., polegającej na przyjęciu, że wniesiona kasacja pomija bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 § 1 k.p.k. i w konkluzji postulował uchylenie zaskarżonego „postanowienia”.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne.

W realiach procesowych niniejszej sprawy, obrońca oskarżonego mógł skutecznie wnieść kasację, podnosząc jedynie zarzut wystąpienia w sprawie jednej z okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., co wynika z ograniczeń w podstawach kasacyjnych (art. 523 § 2 i 4 k.p.k.).

Z tego względu obrońca sporządził kasację w taki sposób, iż sformułowany zarzut dotyczący w istocie kwestii oceny materiału dowodowego rzutującej na poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, przedstawił jako jedną z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., tj. sprzeczność w wyroku, uniemożliwiającą jego wykonania. Taki zabieg, z gruntu chybiony i oczywiście sprzeczny z właściwą naturą okoliczności, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. (dotyczącym sprzeczności w wyroku a nie materiale dowodowym), słusznie został dostrzeżony przez sędziego Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W. w ramach kontroli formalnej dopuszczalności kasacji i do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji, jako niespełniającej wymogu, o którym mowa w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. Argumentacja wskazywana w zażaleniu jest oczywiście błędna i można wyrazić jedynie zdziwienie, że przedstawia ją „podmiot profesjonalny”. Powołane przez autora zażalenia postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2010 r., sygn. akt II K 42/10, OSNKW 2010/11/10, nie tylko nie potwierdza argumentacji wyrażonej w zażaleniu, ale prezentuje tezę przeciwną, akcentując to, że sprzeczność między treścią orzeczenia i jego uzasadnieniem nie wpisuje się w bezwzględną przyczynę odwoławczą, wymienioną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Zagadnienie to nie ma zresztą znaczenia dla sprawy, albowiem nie występują

sprzeczności, zarówno w samych wyrokach wydanych w sprawie, jak i między ich sentencjami a częściami motywacyjnymi.

Wobec powyższego, nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.